

„Toată plinătatea dumnezeirii”

26 decembrie 2007

Gili Cârstea

Înțelegerea semnificațiilor profunde ale planului de mântuire nu a venit niciodată la întâmplare, nici prin analiză teologică sau studii îndelungate și obositoare, și nici printr-un riguros program de fapte mântuitoare. Ea a venit mereu “prin descoperire dumnezeiască” (Ef 3:3), iar iubitorii adevărului au primit-o cu bucurie.

Teologia lui Pavel despre taina evlaviei – “Hristos în voi” – este un exemplu în acest sens. El nu a putut conta prea mult pe ajutorul Vechiului Testament, deși recunoaște că profeții au scris despre ea, fără să înțeleagă prea multe. Puținele versete care vorbeau despre o legătură între Templul de la Ierusalim și Hristos nu au reușit să clatine câtuși de puțin marea masă a versetelor care descriau Sanctuarul ca centru al religiei ceremoniale și atât.

Chiar și ucenicii au avut mari rezerve față de direcția în care ducea Pavel subiectul Templului. Nici pentru ei nu era prea clar ce urmărise Dumnezeu să demonstreze în Hristos, iar răspunsul Domnului la întrebarea lui Filip nu a reușit să le trezească interesul pentru Făptura absolut nouă care se afla în mijlocul lor, adică un om plin de toată plinătatea lui Dumnezeu.

Pavel spune că el a luat cunoștință despre taina lui Hristos “prin descoperire dumnezeiască,” și nu ca urmare a pregătirii lui teologice, a anilor îndelungați de studiu sau a inteligenței lui superioare. Până la experiența de pe drumul Damascului, Pavel nu fusese decât un rabin zelos, cu totul străin de realitatea lucrurilor spirituale, rob al tradițiilor și ceremoniilor nefolositoare, dar bătându-se pentru supremația religiei lui.

Dar când mahrama lui Moise i-a căzut de pe ochi, el a văzut imediat legătura dintre Templu și Hristos, a înțeles scopul sanctuarului, intenția noului legământ și fundamentul guvernării divine descoperit în Hristos. El a fost singurul dintre apostoli care a vorbit pe larg și fără rețineri despre trupul omenesc ca fiind un templu, o locuință a lui Dumnezeu. El își exprimă cu eleganță și claritate dorința profundă ca urmașii lui Hristos să ajungă “plini de toată plinătatea lui Dumnezeu.”
Ascultați:

“Iată de ce, zic, îmi plec genunchii înaintea Tatălui Domnului nostru Isus Hristos, din care își trage numele orice familie, în ceruri și pe pământ, și-L rog ca, potrivit cu bogăția slavei Sale, să vă facă să vă întăriți în putere, prin Duhul Lui, în omul dinăuntru, așa încât Hristos să locuiască în inimile voastre prin credință; pentruca, având rădăcina și temelia pusă în dragoste, să puteți pricepe împreună cu toți sfinții, care este lărgimea, lungimea, adâncimea și înălțimea; și să cunoașteți dragostea lui Hristos, care întrece orice cunoștință, ca să ajungeți plini de toată plinătatea lui Dumnezeu” (Ef 3:14-19).

În capitolele șapte și opt din Romani, el expune acest concept în termeni cât se poate de categorici, afirmând că nimeni nu poate fi “al lui Hristos” dacă Duhul Sfânt nu locuiește în el. Cei ce sunt “ai lui Hristos” trebuie să trăiască tot așa cum a trăit Hristos, ca o locuință a lui Dumnezeu prin Duhul.

Toată lucrarea de pregătire a templului inimii realizată de Duhul urmărește un scop final, acela ca oamenii să ajungă “plini de toată plinătatea lui Dumnezeu.” Este aceeași plinătate care a existat în Hristos:

“Căci Dumnezeu a vrut ca toată plinătatea să locuiască în El” (Col 1:19).

“Căci în El locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii” (Col 2:9).

Mesagerul generației noastre a înțeles tot “prin descoperire dumnezeiască” legătura dintre Hristos și Templu. Taina lui Dumnezeu este descoperită pentru noi în cuvinte la fel de puternice și convingătoare, dar biserica nu pare interesată, ba chiar evită pe cât se poate o asemenea perspectivă absolut revoluționară asupra credinței:

“Prin curățirea templului, Isus Și-a anunțat misiunea Sa mesianică și Și-a început lucrarea. Templul acela, înălțat pentru ca Dumnezeu să locuiască în el prin prezența Sa, avea ca scop să fie o pildă pentru Israel și pentru lume.

“Scopul lui Dumnezeu a fost din veacuri veșnice ca fiecare ființă creată, de la serafimul luminos și sfânt până la om, să fie un templu în care să locuiască Creatorul. Din cauza păcatului, omul a încetat să mai fie un templu pentru Dumnezeu. Întunecată și mânjită de rele, inima omului a încetat să mai descopere slava Celui Sfânt. Dar prin întruparea Fiului lui Dumnezeu, scopul cerului este realizat din nou. Dumnezeu locuiește în corp omenesc, iar prin harul salvator inima devine din nou templul Său” (DA 161).

Nu există limbaj mai clar decât acesta. Templul de la Ierusalim, în care locuia Dumnezeu, era doar o pildă despre scopul cerului, scop realizat în Hristos, pentru prima oară de la căderea lui Adam. Pentru prima oară în istoria planetei, o inimă omenească devenea templul lui Dumnezeu.

Dar pasajul continuă, și el devine și mai uimitor, deoarece afirmă că Templul ca pildă despre scopul lui Dumnezeu de a locui în inimă nu se limitează la Hristos, așa cum ne place nouă să credem.

„Dumnezeu voia ca templul din Ierusalim să fie o dovadă continuă despre soarta aleasă, pusă în fața fiecărui suflet. Dar iudeii nu au înțeles însemnătatea clădirii la care priveau cu atâta mândrie. Ei nu s-au consacrat pentru a fi temple sfinte ale Duhului lui Dumnezeu. Curțile templului din Ierusalim, pline de zgomot și de urâta negustorie, reprezentau prea bine templul inimii, mânjit de prezența patimilor senzuale și de gândurile lor nesfinte” (idem).

Templul, deci, trebuia să fie un monument ridicat înaintea ochilor omenirii, în care trebuia văzută intenția lui Dumnezeu de a locui în „fiecare ființă creată,” așa cum a locuit în Hristos. De-a lungul timpului, extrem de puțini oameni au înțeles „însemnătatea clădirii” care este inima, centrul, preocuparea obsedantă a întregii istorii a Vechiului Testament.

Fără recuperarea acestui adevăr, fundamental pentru guvernarea lui Dumnezeu, nu poate exista o generație din care să se formeze Mireasa lui Hristos. Până nu apreciem „soarta aleasă, pusă în fața fiecărui suflet,” nu există cale prin care să ajungem „plini de toată plinătatea lui Dumnezeu.”

Și fără toată plinătatea lui Dumnezeu locuind în noi, nu există cale de a trăi în neprihănire.

Este timpul să ne alăturăm rugăciunii lui Pavel, ca Domnul să descopere poporului Său „bogățiile nepătrunse ale lui Hristos,” spre a ajunge cât mai curând, spre slava lui Dumnezeu Tatăl, „plini de toată plinătatea lui Dumnezeu.”

***